

Oaia rătăcită

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.» Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință“. (Luca 15, 4-7)

Când Domnul Isus a fost pe pământ, a fost preocupat să caute oameni pierduți. El a căutat bărbați și femei pierdute cu scopul de a-i găsi. El S-a străduit să ajungă în societatea în care se găseau ei și le-a arătat atâta bunăvoință, încât s-au adunat în cete în jurul Lui, ca să-L audă cum vorbește. Nu sunt surprins de felul de comportare al fariseilor, atunci când vedeau aceste adunări și cred că spuneau plini de batjocură: „Strânge în jurul Lui pe oamenii stricați ai societății noastre, oameni care strâng impozitul pentru romani și femeile decăzute – toată drojdia omenirii. În loc să-i respingă, El îi primește, le spune bine ați venit și privește la ei, ca la o categorie de oameni cu care este în cele mai strânse relații. El mănâncă chiar cu ei! Nu S-a dus El în casa lui Zacheu și a lui Levi și nu a luat El parte la sărbătoarea pe care aceștia au dat-o în cinstea Lui?“

Nu putem reda aici tot ceea ce credem că au spus fariseii; nici n-ar fi de folos, dar din cauza mulțimii care Îl înconjura, gândeau cât se putea de rău despre Domnul. Și astfel, El le-a pus înaintea această pildă, ca să Se apere înaintea lor - nu din pricina celor ce ziceau despre El, ci ca ei să nu se poată dezvinovăți. Domnul le-a spus, că El caută pe cei pierduți. – Oare nu se preocupă un medic de pacienții săi? Oare nu-și caută un păstor oaia care s-a pierdut? Oare nu Se bucura El, atunci când „toți vameșii și păcătoșii se apropiau ca să-L asculte“?

Divinul nostru Domn s-a apărat, spunând: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește?“ Nici o dovadă nu are influență mai mare asupra omului, ca aceea care este luată din viața de zi cu zi. Ei au fost aduși la tăcere, chiar dacă n-au fost convinși.

Este vorba aici de o dovadă deosebit de puternică, pentru că în ochii lor era numai o oaie după care S-a dus Domnul Isus. Pentru Isus însemna nespuse de mult, mai mult decât toate turmele de oi care pășteau pe Carmel, căci era vorba de sufletele oamenilor pe care El căuta să le salveze. Dovada era nu numai potrivită, ci ea avea în sine și o putere de convingere neobișnuită, care lucra în oricare duh sincer.

Isus ar fi putut să spună aceasta și cu alte cuvinte: „Dacă voi oamenii vă duceți după o singură oaie pierdută și căutați urmele ei până o găsiți, cu cât mai mult Eu trebuie să-i caut pe oamenii pierduți și să-i urmăresc pe toate cărările lor rătăcite până îi pot salva?“

Modul, în care păstorul și-a căutat oaia pierdută, este o parte a pildei, la care vă rog să luați seama sub aspectul intenției Domnului. Păstorul a mers pe un drum, pe care el niciodată nu l-ar fi străbătut, dacă ar fi fost vorba să meargă după plăcerile lui. El nu a ales acel drum din pricina lui însuși, ci din pricina oii pierdute. El a mers pe urmele oii, urcând și coborând, departe în pustie sau într-o pădure întunecoasă, din cauză că oaia a luat-o în acea direcție, iar el a urmărit-o până a găsit-o.

Domnul nostru Isus Hristos nu S-ar fi dus niciodată din plăcere între vameși și păcătoși sau într-o altă grupă a neamului nostru stricat. Dacă Și-ar fi căutat propria-I liniște și comoditate, atunci El ar fi avut aceasta numai în părtașie cu îngerii sfinți, curați și cu Tatăl, dar El nu S-a gândit la Sine; inima Lui a fost îndreptată spre cei pierduți, și de aceea El S-a dus acolo unde erau oile pierdute.

Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Cu cât privim mai atent această pildă, cu atât mai mult vedem că răspunsul Domnului nostru a fost desăvârșit. Noi nu trebuie să-l vedem astăzi ca fiind un răspuns exclusiv pentru farisei, ci ca o învățătură pentru noi.

Fie ca Duhul Sfânt să ne învețe în timp ce noi îl studiem!

Mai întâi doresc să vă îndrept atenția asupra faptului că păstorul, care și-a pierdut oaia, avea gândurile îndreptate numai asupra unui lucru. Aceasta ne arată direcția gândurilor Domnului nostru Isus, adevăratul Păstor, atunci când vede un om pierdut pe drumurile păcatului.

Atunci când păstorul și-a privit turma de o sută de oi, a constatat ca erau numai 99. A mai numărat o dată și a constatat că lipsea o oaie. Era probabil o oaie albă cu o pată neagră la picior. El știa totul foarte exact, căci „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi“. Păstorul are înaintea ochilor Săi spirituali o imagine clară a acelor care sunt pe căi rătăcite. De aceea păstorul s-a gândit mai puțin la cele 99, care pășteau în pustie, și și-a concentrat toată atenția asupra oii pierdute. Numai această oaie, una, preocupa tot duhul lui. Nu mai putea mânca, nu mai putea intra în casă, nu se mai putea odihni, atâta timp cât oaia rătăcea.

Gândul la o oaie pierdută este dureros pentru un păstor cu mult tact. Este o oaie, iar ea este total lipsită de protecție, căci l-a părăsit pe protectorul ei. Dacă o găsește un lup sau un urs ori un leu vine pe urmele ei, atunci soarta ei este pecetluită. De aceea păstorul s-a întrebat probabil în inima lui: „Ce se va întâmpla cu oaia mea? Poate chiar în acest moment un leu se aruncă asupra ei, iar ea nu se poate ajuta singură.“

O oaie nu este aptă pentru luptă, nici măcar să fugă nu este în stare, căci nu are viteza dușmanului ei. Aceasta l-a întristat pe păstor și mai mult și l-a făcut să se gândească: oaia este pierdută și în mare pericol de a muri de o moarte groaznică.

Dintre toate creaturile, oaia este cea mai lipsită de orientare. Un câine pierdut poate să găsească drumul spre casă; chiar și un cal pierdut poate regăsi drumul înapoi, dar o oaie va rătăci mai departe și se va afunda tot mai mult în rătăcire. Este o creatură prea lipsită de orientare, ca să se gândească la reîntoarcerea la locul de siguranță. O oaie este cu adevărat pierdută într-un ținut întins.

Păstorul a fost mișcat de gânduri: oaia mea este pierdută și nu se va mai întoarce. Unde s-o fi găsim oare? Va trebui să piară epuizată de oboseală. Este departe de pășunea verde și este gata să moară, probabil pe o stâncă goală sau într-un ținut nisipos.

O oaie este lipsită de orientare, nu poate să se îngrijească singură. Cămila poate identifica sursa de apă din depărtare, o pasăre răpitoare poate să-și vadă din înălțime prada, dar o oaie nu poate găsi nimic pentru sine. Dintre toate creaturile, ea este cea mai lipsită de orientare.

Dacă cineva ar fi venit la păstor și i-ar fi zis: „Bunule păstor, ce îți lipsește? Arăți foarte îngrijorat“, el ar fi răspuns: „O oaie s-a pierdut“.

„Dar este numai una care s-a dus, mai ai nouăzeci și nouă!“

„Consideri un lucru mărunț, dacă se pierde una? Dumneavoastră nu sunteți păstor, căci atunci n-ați vorbi așa de copilărește. Eu aproape că nu mă mai gândesc la cele nouăzeci și nouă, ci numai la cea pierdută.“

De ce oare pierderea unei singure oi preocupă așa de mult inima Marelui Păstor? De ce Se neliniștește la gândul că ar putea s-o piardă?

Cred că din cauză că ea este proprietatea Lui. Pilda nu vorbește despre un păstor care a fost plătit pentru această slujbă, ci de unul căruia îi aparțineau oile: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele...“ Isus vorbește într-un alt loc de un păstor plătit, ale cărui oi nu sunt ale lui și care fuge atunci când vine lupul. Dar aici este vorba de Însuși Păstorul care Își dă viața pentru oi. Nu este numai o oaie, una pierdută, ci una dintre oile Sale, pentru care Păstorul poartă de grijă.

Pilda nu vorbește numai la modul general despre omenirea pierdută, ci se referă la oile care sunt proprietatea lui Hristos – tot așa cum cea de-a doua pildă se referă la banul care era proprietatea femeii, iar cea de-a treia nu se referă la un oarecare tânăr risipitor, ci la fiul tatălui.

Domnul Isus are oile lui proprii, și multe din acestea sunt pierdute. Da, cândva toate au fost pierdute: „căci noi toți eram ca niște oi rătăcite, fiecare mergea pe drumul lui“. Pilda se referă la cel nemântuit, pentru care a venit să-l caute și să-l facă fericit și pe care vrea să-L salveze cu sângele Său prețios, căci așa vorbește Domnul: „Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele, și le voi cerceta!“

Oile lui Hristos sunt ale Lui cu mult timp înainte ca ele să știe – chiar și atunci când ele rătăcesc încă: prin lucrarea harului Său au fost aduse în turmă, prin aceasta devenind vizibil că ele aparțineau dintotdeauna acesteia. Oile sunt proprietatea lui Hristos, deoarece El le-a ales înainte de întemeierea lumii. „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi.“

De asemenea, ele sunt ale Lui, deoarece Tatăl I le-a dat Lui. Cât de mult Se preocupă El cu această realitate în rugăciunea Sa! „Ei erau ai Tăi, și Tu Mi i-ai dat ... Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu.“

Noi suntem turma Domnului Isus, deoarece El ne-a răscumpărat. El spune: „Eu Îmi dau viața pentru oi.“ Au trecut mai mult de 20 de secole de când El a plătit prețul răscumpărării și ne-a răscumpărat pentru Sine, iar noi vom fi totdeauna ai Săi, căci acest preț de răscumpărare n-a fost plătit în zadar.

Mântuitorul Își privește mâinile și vede semnele prețului de răscumpărare; Își privește coasta și vede cicatricea răscumpărării aleșilor Săi prin sângele Său vărsat. De aceea Îl preocupă nespuse de mult gândul: una din oile Mele este pierdută.

În această pildă este o afirmație deosebit de minunată: „...și una din ele se pierde“. Cum? Se pierde unul din aceia pe care El i-a iubit înainte de a fi lumea? El poate rătăci un timp îndelungat, dar nu pentru totdeauna – El nu poate accepta aceasta. Să se piardă unul din aceia care I-au fost dați de Tatăl, să se piardă unul din aceia pe care El i-a răscumpărat cu sângele Lui? El nu poate suporta gândul acesta. Cuvântul „și se pierde una din ele“ Îi pune sufletul „în flăcări“. Aceasta nu trebuie să aibă loc.

Știți cât de mult a iubit Domnul pe fiecare din aleșii Săi, încât Și-a dat viața pentru salvarea lor. Știți cât de mult iubește El pe fiecare din poporul Său. Așa cum i-a iubit atunci, tot așa îi iubește până la sfârșit. Această iubire este din veșnicie și durează veșnic, căci El nu se schimbă. Va pierde El oare pe unul din aceia pe care i-a răscumpărat așa de scump? Niciodată! El i-a primit de la Acela care I i-a dat, ca posesiune veșnică a Sa. Aceasta este ceea ce mișcă sufletul Său: El nu se gândește la nimic altceva, decât numai la faptul că una din oile Sale s-a pierdut.

În al doilea rând, El mai are un motiv pentru acest gând care Îl stăpânește, și anume marea Sa îndurare pentru oile Sale pierdute. Rătăcirea unui suflet Îi produce multă durere Domnului Isus: El nu poate suferi gândul că acesta merge în pierzare. Așa de mare este dragostea inimii Lui, că El nu poate să suporte gândul că unul din ai Săi este în pericol. El nu are liniște atâta timp cât un suflet, pentru care Și-a vărsat sângele, se află sub stăpânirea lui satan și sub puterea păcatului. De aceea Marele Păstor nu-Și uită oaia, nici ziua și nici noaptea. El trebuie să-Și slaveze turma și de aceea nu are liniște până ce nu realizează aceasta.

Domnul compătimește adânc orice inimă pierdută. El cunoaște durerile pricinuite de păcat. De aceea Mântuitorului Îi pare rău de fiecare oaie pierdută, căci El cunoaște suferința care decurge din starea de pierdut.

Dacă mergi într-o casă în care tatăl, mama, fiul și fiica sunt împreună, iar unul dintre cei mici se pierde, vezi neliniștea fiecărui membru al acestei familii. Uită-te la tatăl, cum se grăbește să se ducă la poliție și caută pretutindeni, căci trebuie să-și găsească copilul, altfel i se va rupe inima! Uită-te la îngrijorarea mare a mamei, care este complet pierdută de când a primit știrea cu privire la copilul ei iubit! Puteți să înțelegeți ce simte Domnul Isus pentru unul pe care El îl iubește și pe care l-a impregnat în mâinile Sale, pe care l-a văzut mai dinainte, atunci când Și-a dat viața pe cruce.

Domnul nu are pace, până ce nu Își găsește pe preaiubitul Lui. El are o îndurare divină, care pune în umbră toată compătimirea pe care o au părinții și frații. Îndurarea nemărginită a inimii Sale se revarsă într-un ocean de dragoste. Un singur gând pune în mișcare îndurarea Domnului: să nu piardă pe nici unul din ai Săi.

Omul din pildă era într-o relație de gradul trei cu privire la oaie, căci el era păstorul ei. Probabil, păstorul și-a zis în sine: „Dacă pierd una din ele, atunci eu nu mi-am împlinit misiunea de păstor.“

Câtă necinste pentru un păstor să piardă o oaie! Aceasta poate avea loc din cauza lipsei de supraveghere, sau a lipsei de atenție, sau a lipsei de vigilență. Însă nimic din toate acestea nu se pot întâmpla Păstorului cel bun. Despre Domnul Isus nu se va putea spune niciodată că a pierdut pe unul din poporul Său, căci El Însuși spune că a păzit pe toți: „Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se îplinească Scriptura.“ Diavolul nu va putea niciodată să spună că Domnul a pierdut pe unul din aceia care I-a fost dat de Tatăl. Lucrarea Lui de dragoste nu va putea nicidecum să eșueze. Să fie oare moartea Lui în zadar? Nu, e imposibil! Scopul, pe care El a vrut să-l atingă prin suferințele și moartea Sa, îl va atinge, căci El

este Cel veșnic, Cel nemărginit, Cel Atotputernic; și cine Îi va reține mâinile și Îi va stingheri intențiile? El nu va permite să se facă aceasta.

„... și una din ele se pierde“, spune textul. Gândiți-vă la consecințe! Câtă batjocură nu va aduce satan! Cât dispreț nu va revărsa el peste Păstor! Cum va trâmbița iadul această veste: „El a pierdut pe unul din ai Săi!“

Să presupunem că a fost unul dintre cei mai slabi care s-a pierdut; el va striga: „El a păstrat pe cei tari, care puteau să se păzească singuri!“ Să presupunem că a fost unul dintre cei mai tari care s-a pierdut; atunci va striga: „N-a fost în stare să păzească nici măcar pe cel mai tare, l-a lăsat să se piardă.“

Aceasta era o dovadă bună, căci Moise implora pe Dumnezeu: „Ce vor zice egiptenii?“ Nu este voia Tatălui vostru ca să se piardă unul din acești micuți și nici nu este spre onoarea lui Hristos, dacă una din oile Sale se pierde pentru veșnicie.

Vedeți motivele pentru care inima Domnului este umplută de gândul arzător al salvării: mai întâi, oaia este a Lui, în al doilea rând, El este plin de îndurare și în cele din urmă este misiunea Lui să pășuneze și să păzească oile.

În tot acest timp, oaia nu se gândește deloc la păstor și nici măcar nu-i pasă de el. Unii dintre voi nu se gândesc absolut deloc la Domnul Isus. Nu aveți nici dorința și nici voința să vă temeți de El. Ah, cât este de trist, că inima Domnului vă dorește astăzi și nu are odihnă, deoarece sunteți în pericol, iar voi, care aveți cea mai mare pierdere în această privință, glumiți cu păcatul și vă bucurați în stricăciunea voastră! Ah, cât de mult v-ați rătăcit! Cât de lipsită de speranță ar fi soarta voastră, dacă n-ar fi Păstorul atotputernic care Se gândește la voi!

Păstorul a purtat oaia aceasta pe inimă și el a trebuit să plece imediat s-o caute. El a lăsat pe cele 99 de oi în pustie și s-a dus după cea pierdută, până a găsit-o.

Observați că aici este vorba de o căutare deosebită. Păstorul s-a dus după oaie și nu după altceva, și a avut în vedere numai această oaie. S-ar putea ajunge la gândul, după felul în care este prezentat acest text, că Hristos, Păstorul, S-a dus în pustie ca să prindă o oaie, pe care a găsit-o. Erau multe oi care rătăceau împrejur, dar El s-a mulțumit să prindă pe prima oaie, cea mai bună, sau chiar să alerge după ea. Dar nu așa este prezentat cazul în pilda aceasta. Dimpotrivă, este oaia păstorului, pe care o caută, și el se duce cu hotărâre după ea. Este oaia sa cea care s-a pierdut, o oaie cunoscută nu numai de el, ci și de prietenii și vecinii săi, căci el a vorbit cu ei ca despre un lucru care le era binecunoscut. Isus știe totul despre răscumpărării Săi și se duce la precizie după fiecare suflet.

Dacă eu predic în Numele Domnului, mă bucur la gândul că sunt trimis la fiecare în parte cu mesajul harului. Nu-mi arunc săgețile la voia întâmplării, căci mâna lui Dumnezeu este pusă pe a mea, iar Domnul Îi dă direcția, așa că nici o săgeată nu va greși ținta și Cuvântul Își va găsi drumul în inimă.

Isus cheamă pe fiecare om în parte, iar el vine. El spune: „Maria!“ Și răspunsul este: „Învățătorule!“

Am spus că omul din pildă a căutat o oaie precisă și n-a avut liniște până când a găsit-o. Tot așa, Domnul Isus în dragostea Sa nu merge pe un drum al nesiguranței. El nu bâjbâie în împrejurimi, ca să prindă ceva, ci El caută și salvează oaia pierdută, asupra căreia Și-a concentrat toată atenția. Isus știe ce vrea să facă și face aceasta spre onoarea Tatălui.

Observați că păstorul a căutat cu toată dăruirea. Nu s-a gândit la nimic altceva, decât la oaia pierdută. Cele 99 au fost lăsate în siguranță.

Dacă citim că el le-a lăsat în pustie, suntem înclinați să credem că acolo era un loc sterp. Însă nu aceasta se înțelege aici. Pustie înseamnă câmpia larg deschisă, stepa. El le-a părăsit, pentru că le-a așezat în siguranță și astfel putea să le părăsească. El era momentan preocupat de gândul suprem că trebuie să caute și să salveze oaia pierdută; de aceea a lăsat pe cele 99 pe câmpie.

„Păstorule, drumul e plin de stânci.“ Se pare că nu l-a interesat cum este drumul. Inima lui era la oaia pierdută. „Păstorule, e greu să urci muntele!“ Nu a luat în seamă osteneala. Grija lui i-a dat picioare de căprioară. El și-a urmărit oaia și nu a văzut nici colțuri de stânci și nici prăpastii. „Păstorule, este o potecă periculoasă pe care trebuie să cobori în valea întunecoasă.“ Nimic nu a fost

periculos pentru el. Singura lui grijă era că oaia sa s-ar putea pierde definitiv. Altă grijă nu cunoștea. S-a expus pericolelor și le-a învins numai din dorința arzătoare de a salva.

Este ceva măreț, să-ți imaginezi cum inima Domnului Isus este îndreptată spre a mântui un om care este pierdut pentru El.

Este o căutare activă, căci Păstorul caută pe cel pierdut până îl găsește. Îl caută personal. Nu spune unuia din subordonații Lui: „Aleargă după oaia pierdută și adu-o înapoi!“ Nu, o face El personal!

Dacă un suflet este adus de la păcat la har, atunci aceasta nu este lucrarea noastră, a celor care vestesc Evanghelia, ci are loc prin Domnul Însuși, care se duce după oaia Sa. E minunat să te gândești la modul cum El personal îi urmărește pe păcătoși. Chiar dacă ei, în nebunia lor lipsită de speranță, fug de El, ei sunt totuși căutați de El, căutați de Fiul lui Dumnezeu, până când sunt găsiți.

Ia seama la căutarea persistentă: până ce o găsește! El nu Se oprește, până ce căutarea are succes. Cât timp să mergem noi după un om pierdut? Până îl găsim; căci acesta este exemplul pe care ni-l dă Domnul aici. Pilda nu vorbește despre a nu găsi, iar noi nu ne putem imagina că El nu va găsi o oaie care Îi aparține.

O, fraților, este o turmă mare de oi pe care voi și eu n-o vom găsi niciodată! Când însă Domnul Isus Se duce după ce este al Său, puteți fi siguri că El este atât de înțelept, vede așa de clar și pășește atât de sigur, încât îl va aduce înapoi. Nu-mi pot imagina un Hristos învins. Este o căutare personală, perseverentă și cu succes; El caută până găsește. Să lăudăm și să cinstim Numele Lui pentru aceasta!

Observați că pilda face o oarecare aluzie cu privire la locul unde a fost găsită oaia. Nu se recunoaște imediat. Se pare că nu a adus-o înapoi în turmă. Eu presupun că a făcut aceasta; dar mai întâi, el a ținut-o la sine. În scena următoare, păstorul era acasă și striga: „Bucurați-vă împreună cu mine; căci mi-am găsit oaia care a fost pierdută!“ Se pare că Domnul Isus salvează un suflet nu atât de mult pentru Adunare, ci pentru Sine. Chiar dacă cei mântuiți sunt în turmă, bucuria cea mare este că oaia este la Păstor.

Aceasta arată cât de deplin Se dedică Hristos lucrării de salvare a poporului Său. Pentru El nu sunt obstacole sau decizii ambigue care să-L împiedice. Noi folosim într-adevăr o parte din forțele noastre ca să ajungem la o țintă, Isus însă folosește toată puterea Sa pentru a-i căuta și a-i face pe oameni fericiți.

Hristos îl caută pe fiecare păcătos și, când l-a găsit, se dedică acestui om atât de mult, ca și cum numai pe acesta l-ar avea de binecuvântat. Cât de mult admiră inima mea această dăruire a Domnului în căutarea fiecărei oi a turmei Sale!

Când căutarea se încheie, urmează salvarea. Și când a găsit-o, „o pune pe umeri cu bucurie“. Cât de frumos prezintă pilda aceasta întreaga lucrare de salvare! Unii cercetători vechi ai Scripturii prezintă aceasta în modul următor: „Prin întruparea Sa, Isus a venit la oaia Sa pierdută; în timpul vieții Sale pe pământ a continuat să o caute. Prin moartea Sa a pus-o pe umeri; prin învierea Sa a condus-o pe drum, iar prin înălțarea Sa a dus-o cu bucurie acasă.“ Țelul vieții Domnului nostru a fost să mântuiască oameni. Viața Sa a fost pentru poporul Său, iar întreaga lucrare de mântuire este legată de el.

Priviți însă: păstorul a găsit oaia și a pus-o pe umerii săi! Este ca și cum el a luat oaia așa cum a găsit-o, fără să rostească un cuvânt de muștrare și fără să ezite sau să se gândească, iar din locul mlăștinos sau dintre spini a dus-o într-un loc de siguranță.

Nu vă amintiți cum Domnul v-a scos din prăpastia stricăciunii, cum a venit de sus și v-a salvat devenind tăria voastră? Eu nu voi uita acea zi. Ce zi minunată a fost acea zi, în care Marele Păstor m-a ridicat la o viață nouă!

Domnul spune despre Israel: „Ați văzut cum v-am purtat ca pe aripi de vultur.“ A fi purtat pe umerii Domnului Isus este un tablou cu mult mai frumos.

El pare să spună: „Tu ești oaia Mea, de aceea te pun pe umerii Mei.“ El nu-Și face cunoscut drepturile Sale prin cuvinte multe, ci le dovedește prin fapte. Nimeni nu va purta vreodată o oaie, dacă nu are dreptul să facă aceasta; altfel, el este un hoț. Domnul Isus însă este proprietarul oii. El o prinde strâns de cele patru picioare ale ei, așa încât ea nu se mai poate mișca, și astfel o pune pe

umerii Săi, căci acum este cu totul a Lui. Este ca și cum ar spune: „Eu sunt departe de casă, într-o pustie obositoare, dar Mi-am găsit oaia, iar mâinile acestea o vor ține.“

Sunt cuvintele Domnului Însuși, care spune: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“ Mâinile lui Isus vor ține strâns pe cel găsit. Umerii tari ai lui Isus vor duce cu siguranță acasă pe cel găsit. Oii îi va merge bine, căci ea este în totul proprietatea Păstorului, așa cum dintotdeauna a fost proprietatea Sa, potrivit hotărârii veșnice a Tatălui. Îți aduci aminte, când Domnul Isus ți-a spus: „Tu ești al Meu!“?

Această faptă este cu mult mai impresionantă, dacă o privim dintr-un alt punct de vedere. Oaia este deasupra, greutatea este pe păstor. Oaia se odihnește, păstorul este purtătorul de poveri. Oaia se odihnește, păstorul lucrează. „Eu sunt între voi ca Unul care slujește“, zice Domnul. „... S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob ..., S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“ La cruce, El ne-a purtat pe noi și povara păcatelor noastre. Slăvit să-I fie Numele! „Domnul a luat asupra Lui vina noastră, a tuturor.“ Și El ne-a luat și pe noi pe umerii Săi și ne poartă. Aduceți-vă aminte de locul plin de mângâiere din Sriptură: „El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.“ Un gând care mișcă inima: Fiul Lui Dumnezeu le slujește oamenilor! Creatorul cerurilor și al pământului își pleacă umerii, ca să poarte povara păcătoșilor.

Prin această faptă, păstorul i-a dat odihnă oii, care nu putea să meargă mai departe și era total epuizată. Câtă liniște ne dă siguranța că noi suntem purtați de puterea veșnică și divină a Domnului Isus Hristos! Hristos ne poartă astăzi, și noi nu avem nevoie de puterea noastră; deoarece El ne poartă, slăbiciunea noastră nu mai poate fi un obstacol.

Nu a spus Domnul: „V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc!“? Noi nu ne vom poticni și cu mult mai puțin nu vom cădea în pierzare. Picioarele Păstorului vor parcurge drumul în siguranță. Nici o porțiune din drumul care urmează să fie parcurs nu trebuie să ne sperie, căci Păstorul poate să ne ducă în patria Sa de dincolo.

Ce cuvânt frumos este în cartea Deuteronomului: „Ai văzut că Domnul, Dumnezeul tău, te-a purtat cum poartă un om pe fiul său, pe tot drumul pe care l-ați făcut până la sosirea voastră în locul acesta!“! Minunată odihnă a credinței, să te încredințezi pe deplin mâinilor și umerilor Săi și să te lași ținut și purtat până la sfârșit! Să-L lăudăm și să-L slăvim pe Domnul pentru aceasta! Domnul nu are nimic altceva pe umerii Săi decât numai pe oile Sale.

Se pare că Domnul Isus nu poartă nici o altă povară decât aceea care este poporul Său. El oferă toată atotputernicia Sa pentru mântuirea aleșilor Săi. O, har minunat al Mântuitorului nostru credincios, care S-a dat pe Sine pentru mântuirea noastră!

„După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri.“ – „Păstorule, aceasta este o povară prea mare pentru tine.“ El însă parcă ar răspunde bucuros: „Mă bucur să port această povară pe umerii mei.“

Mama, care și-a găsit copilul pierdut, nu spune că el este o povară grea pentru ea, nu, ci ea îl strânge la pieptul ei! Ea nu se gândește cât de grea este povara, o, nu, îi este o povară plăcută! Ea se bucură s-o poată iarăși purta.

„...o pune cu bucurie pe umeri.“ Gândește-te la cuvântul Sripturii: „... care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea ...“ O durere adâncă a venit asupra Domnului Isus atunci când povara a venit asupra Lui, dar o mare bucurie a avut în inimă la gândul că noi vom fi eliberați din starea noastră de pierzare. Poate Și-a zis: „I-am luat pe umerii Mei, și nimeni nu-i poate răni, niciodată nu vor ajunge în pierzare. Pedepsa pentru vina lor am luat-o asupra Mea, ca ea să nu vină asupra lor. Eu port mânia dreaptă a lui Dumnezeu, pentru ca ei să n-o mai poarte.“

Dragostea Sa pentru ai Săi a transformat în bucurie orice urmă de bici de pe spatele Lui; dragostea Lui pentru ai Săi i-a dat putere să suporte cuiele din mâinile și picioarele Sale și atunci când inima Sa a fost îngrozită că Dumnezeu L-a părăsit.

Chiar în strigătul „Eli, Eli, Lama Sabactani!“ , care exprimă durerea Sa adâncă, sunt ascunse perle de bucurie. Nici un sunet de triumf nu se poate asemăna cu acest strigăt de groază, deoarece Domnul nostru S-a bucurat să sufere, să fie părăsit de Dumnezeu pentru păcatele aleșilor Săi, pentru aceia pe care i-a iubit înainte de a fi întemeiată lumea. O, nu putem înțelege nici măcar o fracțiune din aceasta!

Haideți să încercăm să găsim un tablou al acestui fapt! Un fiu bolnav suferă, având febră, în depărtare; părinții sunt înștiințați printr-o telegramă. Mama spune: „Trebuie să ne ducem să-l îngrijim“ și este nefericită, până ajunge să plece într-acolo. Fiul se află într-un loc trist, însă acest loc este pentru ea locul cel mai scump de pe pământ; se bucură să părăsească comoditatea casei sale și să locuiască printre străini, din dragoste pentru fiul ei. Este o bucurie pentru ea să se jertfească; ea nu se îndepărtează de locul unde zace bolnavul și nu vrea să-și părăsească fiul. Veghează zi și noapte la patul lui și doarme puțin. Este o mare, adâncă și profundă bucurie pentru ea să fie acolo unde poate sluji fiului ei.

O, omule, nu uita că mântuirea ta I-a produs mare bucurie Domnului Isus! El a fost totdeauna la Tatăl, fericit, preamărit, Dumnezeu peste toate, dar, cu toate acestea, din dragostea Lui nemărginită a coborât și a suferit în locul nostru, ca să ne ducă la slavă și la Dumnezeu.

„... o pune cu bucurie pe umeri.“ În acea zi, păstorul a avut numai o bucurie; el și-a găsit oaia, și chiar povara de pe umerii lui i-a ușurat inima: era un semn pentru el că obiectul dragostei lui se odihnea acum în siguranță.

El s-a dus cu ea acasă, iar bucuria lui a fost așa de mare, încât s-a revărsat din inimă. Pilda nu spune nimic despre bucuria că el a fost iarăși acasă. Nu, bucuria regăsirii oii pierdute întrece toate celelalte bucurii și așază lumina căminului și a prieteniei în umbră. El s-a îndreptat spre prieteni și vecini și i-a chemat să se bucure împreună cu el. El a strigat: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.“

Un păcătos s-a pocăit, și din cauza aceasta tot cerul este în zi de sărbătoare. O, fraților, în inima lui Hristos este multă bucurie cu privire la cei mântuiți, așa că cerul întreg este inundat de această bucurie! Să facem și noi același lucru! Noi suntem prieteni, chiar dacă nu suntem vecini. El ne cheamă astăzi. Să aducem inimile noastre ca pe niște vase de lut goale, ca El să le poată umple cu bucuria Sa, iar bucuria noastră să fie desăvârșită!

Când am încercat să mă gândesc la textul acesta, m-am bucurat împreună cu Domnul de orice oaie a Sa care a fost adusă înapoi, căci fiecare înmulțește bucuria din cer. Isus nu ar avea nici o bucurie, dacă una din oile Sale s-ar pierde; ar fi ca și cum prin aceasta totul ar fi stricat. Dacă numai un singur caz ar fi, care zădărnicește ținta harului, acesta ar fi o înfrângere tristă pentru marele Mântuitor.

Dar planul Său de har va fi împlinit. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora.“ El nu va descuraja și nu va fi răpus. El a împlinit voia Tatălui și astfel va obține plata deplină pentru suferințele Sale. Să ne bucurăm astăzi împreună cu El!

Dar textul ne spune că a fost mai multă bucurie pentru oaia pierdută decât pentru cele 99, care nu erau pierdute. Cine sunt acești drepti, care n-au nevoie de pocăință?

Probabil nici nu există astfel de persoane, și totuși pilda este exactă. Dacă noi toți am fi fost din aceia care nu au nevoie de pocăință, atunci noi n-am fi produs atâta bucurie inimii lui Hristos, cât a produs un păcătos care s-a pocăit.

Să presupunem însă că noi suntem aceștia, tu și eu, care ne-am pocăit cu mult timp în urmă și într-un anumit sens acum nu mai avem nevoie de pocăință, căci am fost socotiți neprihăniți; noi nu-I vom produce acum atâta bucurie inimii lui Dumnezeu, cât produce un păcătos care se întoarce la Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că este bine să mergi în rătăcire sau că este ceva rău dacă te păzești să ajungi acolo. Înțelegeți ce înseamnă când într-o familie cu șapte copii, șase sunt sănătoși, iar unul este bolnav pe moarte. Dar el se face sănătos, viața îi este cruțată. Vă mirați că toată familia se bucură mai mult de el, decât de ceilalți care sunt sănătoși? Bucuria cu privire la copilul vindecat este mai mare decât cea cu privire la toți ceilalți, care n-au fost bolnavi.

Aceasta nu înseamnă că este bine să fii bolnav. Nicidecum! Noi vorbim numai despre bucuria restaurării din boală.

Să luăm un alt caz: ai un copil care a fost mult timp într-o țară îndepărtată și un altul care este cu tine acasă. Îi iubești pe amândoi la fel, dar, când copilul care a fost plecat se reîntoarce acasă, el trece pe primul plan al gândurilor tale. Nu este aceasta normal? Cei ce sunt acasă ne produc permanent bucurie, dar, dacă prin lipsa unui fiu, bucuria a fost mult timp îngrădită, la reîntoarcerea acestuia acasă, ea se va transforma într-un râu. Atunci avem o zi mare, o zi de sărbătoare.

Atunci când are loc pocăința, sunt anumite împrejurări care produc bucurie cu privire la un pelerin care se reîntoarce. Înainte erau griji: prin dispariția lui, bucuria a devenit acum mult mai mare. Păstorul a fost mai înainte foarte îngrijorat pentru cel pierdut, pe când acum această întristare s-a transformat într-o bucurie inevitabilă. El era într-o stare de nesiguranță; această stare este mortală și lucrează ca acidul asupra sufletului. Nesiguranța, care dă naștere la întrebarea „unde este oaia mea?“, străpunge inima. Toate orele chinuitoare de căutare și cercetare sunt dureroase pentru inimă. Când această nesiguranță sfârșește, ea se transformă în bucurie.

Știți că bucuria cu privire la un păcătos care se pocăiește este dezinteresată. Cei care prin harul lui Dumnezeu sunteți de atâția ani în turmă, nu vă tulburați dacă este mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru voi. Nu, în mod sigur vă spuneți: „Este pricină de bucurie. Eu însumi sunt printre aceia care se bucură.“

Gândește-te la faptul că mulți oameni neprihăniți s-au bucurat atunci când tu ai venit la Isus. Tu nu vei fi ca fratele mai mare și nu vei spune că nu vrei să iei parte la bucuria tatălui, ci vei participa cu toată inima la această bucurie, când păcătoșii vor fi salvați din iad.

Vreau să închei amintind cât de mult Domnul nostru se dăruiește pe Sine pentru cei salvați. Cât de deplin și de desăvârșit este îndreptat fiecare gând al inimii Lui, fiecare faptă a puterii Sale, spre oamenii pierduți, vinovați, nevoiași! El se folosește de toate mijloacele, ca să găsească și să mântuiască pe cei pierduți. El își pune toată puterea Sa la dispoziția oamenilor care cred în El. Slăvit să-I fie Numele!

Lăsați inimile să bată în dragoste pentru El, Cel care Și-a dat viața pentru mântuirea noastră! Să-L iubim! Noi nu putem să-L iubim în măsura în care ne-a iubit El, dar s-o facem în același fel! Să-L iubim din toată inima și cu tot sufletul! Să fim convinși că noi nu suntem nimic, nu știm nimic și nu iubim nimic altceva decât numai pe Isus Hristos, pe Cel răstignit!

O, păcătosule, nu vrei să te predai bunului Păstor? Nu vrei să stai liniștit, atunci când El se apropie de tine? Nu vrei să te supui harului Său măreț? Să știi că salvarea ta din păcat și de la moarte poate avea loc numai prin El, numai și numai prin El! Cheamă-L în rugăciune: „Vino, Doamne, aștept mântuirea Ta! Salvează-mă, căci mă încred în Tine!“ Dacă te rogi în felul acesta, atunci ai în tine semnul oilor lui Isus, căci El a spus: „Oile merg după El, căci Îi cunosc glasul.“ Vino la El, căci El vine la tine! Privește la El, căci El privește la tine!